

Graham Greene

Phim tục

Ông xem, thiên hạ người ta đang tận hưởng cuộc sống!".-bà Carter lên tiếng. "Ừ" thì - ông chồng đáp - mình cũng đã xem ...". "Tượng Phật nằm, rồi tượng Phật ngọc bích, lại những chợ nổi nữa... Rồi mình đi ăn tối và sau đó về ngủ". "Tối qua mình cũng đã đến Chez Eve...". "Nếu không đi cùng tôi - bà Carter sáng giọng - hẳn ông đã mò tới... ông biết tôi định nói gì rồi đó... "Khu ăn chơi".

Đúng thế, ông Carter thầm nghĩ, đánh mắt nhìn vợ khi hai người đang ngồi nhâm nhi cà phê. Chùm vòng kiềng nô lệ của bà kêu leng keng cộng hưởng cùng nhạc điệu chiếc thìa bà dùng khuấy cà phê. Bà đã tới độ tuổi nhan sắc của một người đàn bà viên mãn nở rộ nhất, dù đâu đó đã xuất hiện những vết hằn đầy bất mãn. Khi nhìn tới phần cổ, ông bất giác chợt hiểu nỗi khổ của chuyện chăn gối cùng một ả gà tây. Đó là lỗi của mình chăng, ông tự hỏi, hay của chính bà ấy - hay lỗi của tạo hoá khi sinh ra bà, của chứng thiếu năng tuyến, của đặc điểm di truyền? Thật tiếc, lúc còn trẻ, con người ta cứ hay làm lẫn những dấu hiệu thiếu gọi cảm là những nét độc đáo.

"Ông hứa là mình sẽ hút á phiện cơ mà!". - bà Carter nhắc. "Ồ, bà ơi,

nhưng không phải ở chỗ này, trên đất Sài Gòn. ở đây, hút sách được gọi là "tệ nạn" đấy". "Ông mà cũng gia giáo thế kia a". "Đấy thực ra chỉ là những khu lao động dơ dáy nhất. Bà sẽ bị chú ý. Dân họ sẽ nhìn vào bà chăm chăm cho mà xem. Lại còn đầy gián nữa chứ".

"Người ta sẽ đưa tôi tới khối khu ăn chơi nếu tôi không đi với chồng". Ông cố gắng gọi ra, những cô gái Nhật thoát y vũ..., nhưng toàn là thứ bà đã biết rồi. "Mấy mụ xấu xí mặc đồ lót chứ gì" - bà thủng thẳng. Con bực tức của ông trào dâng. ông nghĩ tới khoản tiền phải bỏ ra để đưa bà cùng đi và cũng để tạ lỗi với lương tâm - ông thường xuyên xa nhà một mình nhưng quả là không có cuộc đồng hành nào tẻ nhạt bằng việc phải đi cùng người phụ nữ mình không thích. ông cố gắng nhăm nháp ly cà phê một cách điềm tĩnh - thực lòng, ông muốn cắn vỡ cái miệng tách.

"ông để cà phê hỏng mất rồi". - bà Carter nhắc. "Tôi xin lỗi - ông đứng bật dậy và nói - Thôi được.

Tôi sẽ làm cái gì đó để chuộc lỗi. Bà cứ chờ ở đây nhé - ông vươn cả người qua chiếc bàn - Bà đừng có mà choáng đấy. Chính bà muốn thế mà". "Xem ra thường thì người choáng không phải là tôi" - bà Carter bộp chát bằng nụ cười nhạt.

Ông Carter rời khách sạn, rảo bước về phía Tân Đại Lộ. Một thằng bé những nhặng quanh ông và hỏi: "Muốn gái trẻ không?". "Tôi đã có người đàn bà của mình rồi". - ông Carter trả lời bằng giọng thiếu não. "Thế muốn con trai không?". "ồ không, cảm ơn!". "Hay xem phim Pháp nhé?". Ông Carter dừng lại: "Giá bao nhiêu?".

Cả hai đứng ngã giá một lúc trong góc phố tối om. Chuyện taxi đưa đón, chuyện mối lái dẫn dắt, chuyện phim, tất cả vị chi tới tám bảng, nhưng ông thầm nghĩ thế cũng đáng nếu như có thể làm cho bà

ngậm miệng hẳn, không đòi khu ăn chơi nữa. Ông quay lại đón bà Carter.

Họ phải đi một chặng khá xa rồi dừng bên chiếc cầu bắc ngang con kênh, một dải nước xú ối nồng nặc những thứ mùi rất khó tả. Thằng nhỏ mới nói: "Cứ đi theo tôi". Bà Carter đặt bàn tay lên cánh tay chồng, hỏi: "Liệu có an toàn không?". "Làm sao tôi biết được" - ông đáp, gồng mình lên dưới bàn tay bà.

Tất cả cùng bước qua gần năm mươi mét đường không đèn đóm rồi dừng lại bên hàng rào nửa. Thằng mới gõ cửa mấy lần. Cửa mở, trước tiên họ đi vào cái sân đất hẹp, rồi tới một túp lều gỗ. Một cái gì đó - hình như là người - nhô mình lên trong bóng tối của chiếc mùng. Người chủ đưa họ vào căn phòng nhỏ ngột ngạt chỉ có hai cái ghế và bức chân dung Đức Vua. Màn hình to khoảng bằng cỡ tập bản thảo. Phim đầu tẻ nhạt vô cùng, kể về một ông già chơi trống bỏi trong vòng tay hai cô gái mát xa tóc vàng. Cứ nhìn vào kiểu tóc của mấy người đàn bà thì có thể đoán chừng bộ phim được quay vào cuối thập niên hai mươi. Vợ chồng Carter ngồi nhìn nhau bối rối trong khi bộ phim quay nhanh rồi dừng hẳn.

"Chẳng hay lắm" - ông nhận xét, ra vẻ như mình là tay chơi sành điệu. "Ra đó là cái thể loại họ vẫn gọi là phim sex - bà nói- Bậy bạ mà cũng chẳng hay hóm gì".

Phim thứ hai bắt đầu. Bộ phim này rất ít cốt chuyện. Một chàng trai - không thể coi rõ mặt vì chiếc mũ mềm của thời đó lấp mắt - lựa một cô gái trên hè phố (chiếc mũ kiểu cloche (1) che khuất cô như miếng vải phủ thịt) rồi đi cùng cô về phòng. Cả hai diễn viên đều còn trẻ: trên phim lộ rõ dáng vẻ hấp dẫn và sự phấn khích của họ. Ông Carter chợt nghĩ, khi cô gái bỏ mũ ra, rằng mình có quen khuôn mặt ấy, và

thế là hồi ức đã chôn vùi hơn một phần tư thế kỷ lại dội về. Con búpbê nằm vắt ngang chiếc điện thoại, cô gái làm mẫu chụp ảnh của thời đó nằm vắt ngang chiếc giường đôi. Cô gái cởi quần áo rồi gấp rất gọn gàng. Cô cúi xuống chỉnh lại giường, đưa người hướng về phía ống kính và về phía chàng trai. Anh chàng thì cứ quay đầu tránh máy quay. Sau đó, cô gái giúp anh tháo bỏ quần áo. Chỉ đến lúc này, ông mới nhớ lại hết cảnh chơi bởi đặc biệt đó do dấu tích khẳng định của vết chàm trên vai chàng trai.

Bà Carter tựa quây trên ghế. "Tôi chẳng hiểu làm thế nào họ kiếm được bọn diễn viên này nhỉ" - bà thốt ra đầy vẻ khó chịu. "Một cô gái làm tiền - ông đáp - Phim này hơi thô nhỉ? Bà có muốn về không? - ông giục bà, chờ cho chàng trai quay đầu lại. Cô gái quỳ trên giường và ôm ngang thắt lưng chàng trai - trông cô không quá hai mươi tuổi. ồ không phải, chính xác là hai mươi mốt". "Mình cứ ở lại đi - bà Carter quả quyết - đã trả tiền rồi mà" - Bà đặt bàn tay nóng và khô lên đầu gối ông. "Tôi tin chắc là mình có thể kiếm được chỗ khác hay hơn thế này". "Tôi không đi đâu hết!".

Trong phim, chàng trai nằm ngả mình ra và cô gái bỏ đi đâu một lát. Thoáng chốc, dường như vô tình, anh nhìn vào ống kính. Tay bà Carter run lên trên đầu gối chồng. "Trời đất! - bà kêu lên - là ông à?". "Đó chính là tôi hồi đó - ông thú nhận - ba mươi năm trước".

Trên màn hình, cô gái lại trèo lên giường.

"Kinh tởm thế" - bà Carter đáp lời. "Tôi thì nhớ đó không phải là chuyện kinh tởm". "Tôi thấy cả hai làm trò và nhìn nhau hau háu còn gì". "Không phải, tôi không hề thấy thế". "Sao ông lại làm việc này? Tôi không thể nào nhìn ông được nữa. Xấu hổ chết đi được". "Tôi đã bảo bà đi chỗ khác rồi còn gì". "Họ có trả tiền cho ông không?". "Chỉ

trả cô ấy thôi. Được năm mươi bảng. Lúc đó, cô ấy đang rất cần tiền". "Còn ông thì được vui vẻ mà không cần nhận gì chứ?". "Đúng vậy". "Tôi mà biết chuyện này thì không đời nào tôi thêm lấy ông. Không đời nào!". "Chuyện lâu rồi mà". "ông vẫn chưa chịu giải thích lý do. Liệu ông có cách nào biện minh không?" - bà chặn lời. Ông biết bà vẫn đang mãi xem, nhòm cả người về phía trước, dán mắt vào pha nóng bỏng của đoạn cao trào đã diễn ra hơn phần tư thế kỷ. Ông nói: "Đó là cách duy nhất tôi có thể giúp đỡ cô ấy. Cô ấy chưa từng đóng cảnh này bao giờ. Cô ấy cần một người bạn giúp". "Một người bạn?". "Tôi đã yêu cô ấy". "Ai lại có thể yêu thứ con gái hư hỏng ấy bao giờ". "ồ, có chứ. Tôi có thể đấy. Tôi không nhầm đâu". "Tôi nghĩ là ông đã vồ lấy cô ta". "Bà nói vậy là hơi quá lời" - ông Carter phủ nhận. "Rồi chuyện gì xảy ra với cô ta?". "Cô ấy đã đi mất. Những người như vậy luôn đi mất tiêu".

Cô gái ngả lên mình chàng trai rồi tắt đèn. Bộ phim kết thúc. "Tuần tới tôi lại có phim mới" - thằng bé người Xiêm mời chào, cúi gập người xuống. Hai vợ chồng theo thằng mới quay lại đoạn đường tối thui để về taxi.

Trên xe, bà Carter gặng: "Thế cô ta tên gì?". "Tôi chẳng nhớ nữa". - ông Carter ậm ừ. Nói dối là cách dễ nhất.

Khi họ ngoặt sang Tân Đại Lộ, bà lại phá vỡ bầu không khí yên lặng đầy cay cú của mình: "Làm sao ông có thể chịu làm việc đó? Hạ mình quá. Giả sử có người quen - trong công sở chẳng hạn - nhận ra ông thì sao?". "Mọi người không bàn tán về việc nhìn thấy những chuyện như vậy. Vả lại, hồi đó tôi chưa đi làm". "Thế chuyện này có bao giờ làm ông lo sợ không?". "Tôi dám chắc là trong suốt ba mươi năm qua, tôi không hề nghĩ tới nó". "Ông quen cô ta bao lâu?". "Có lẽ

mười hai tháng". "Bây giờ trông cô ta chắc phải khủng khiếp lắm, nếu vẫn còn sống. Rút cuộc, cô ta cũng chỉ là loại cà mềng, kể cả hồi đó".

"Tôi lại thấy cô ấy đáng yêu" - Ông Carter phản kháng.

Hai người im lặng lên gác. Ông đi thẳng vào buồng tắm và khoá cửa lại. Đàn muỗi bu quanh ngọn đèn và chiếc bình đựng nước to. Khi cởi bỏ quần áo, ông bắt gặp hình ảnh của chính mình trong chiếc gương nhỏ. Ba mươi năm thật tàn nhẫn: ông đã cảm nhận được sự nặng nề và độ tuổi trung niên của mình. Ông nghĩ: Mình cầu Chúa cho cô ấy không còn sống. Mong Chúa hãy lấy đi mạng sống của nàng, ông thầm nói. Khi mình quay lại trong kia, những tròng thoá mạ sẽ lại bắt đầu tuôn ra.

Nhưng khi ông vào, bà Carter đang đứng bên cạnh chiếc gương. Bà gần như khoả thân. Đôi chân trần gầy guộc của bà nhắc ông nhớ tới hình ảnh một con diệc đang đứng chờ đớp cá. Bà bước tới và đưa hai tay ôm lấy ông, một chiếc vòng kiềng nô lệ khế cọ vào vai ông. Bà gọi: "Tôi quên mất là ông đã có thời trông thật tuyệt". "Tôi rất tiếc. Người ta ai rồi cũng phải thay đổi mà". "Ý tôi không phải vậy. Tôi muốn chính con người ông bây giờ kia".

Cơ thể bà nóng, khô và bốc lên cơn đăm mê mãnh liệt. "Nửa đi!" - bà nài nỉ - "Nửa đi cưng!..." - rồi kêu rống lên như một con chim bị thương và đang trong cơn giận dữ. Sau đó, bà lẩm bầm "chuyện ấy đã từ nhiều năm trước", và cứ thế lải nhải bên mình ông trong trạng thái phấn khích tới cả nửa giờ đồng hồ dài đằng đẳng. Carter nằm lặng lẽ trong bóng tối, tràn ngập cảm giác cô đơn và tội lỗi. Ông cảm thấy chính đêm nay, ông đã phản bội lại người phụ nữ duy nhất mà ông yêu.

(1) *Một kiểu mũ thời trang cổ.*

Phong Nha dịch
Nguồn: ms
Được bạn: ms đưa lên
vào ngày: 18 tháng 10 năm 2004